

TRISTURARI

Doinua:

*Hemen zizurkildar bat
Hamarreko txikia*

Igor
Elortza
Aranoa

Zer ote zen tristura
ez **nekienean**.
iseka egin nizun
goibel **zeundenean**.
Nigandik urruntzen joan
zinen **azkenean**.
huts hori igarri dut
gaur **aldamenean**
mina sentitu arte
barren-barrenean.

Hau da, beraz, tristura
barreneko **mina**
laguna, zu irainduz
neuri **eragina**.
Barkatuko bazenit
burlaizez **egina**.
hau konponduta, berriz
bi lagun **bagina**.
berdin du, baina ez naiz
izango **berdina**.

Ongi etorri tristura
negar eta **malko**.
zuri min ematean
mindu **naizelako**.
eta eroriz egin
dudalako **salto**
ni zu lako bihurtuz
eta zu ni **lako**.
bioi buruz gehiago
jakin **dudalako**.

Mila esker tristura
huts, min eta **zauri**.
eta hari hainbeste
mila esker **zuri**.
Barkamen eske joan
natzazu **urduri**.
barruko indar batek
agindu dit **"mugi!"**
irribarrez eskertu
dizkizut **musu bi**.

Agur orain, tristura
joan dadila **lasai**.
berez desager zedin
ez naiz geratu **zai**.
etsia ez bainuen
hartu gura **etsai**.
Neurez naiz zailtasunei
aurre egiteko **gai**.
eta ez dut tristuran
kateatzerik **nahi**.

Hurren arte, tristura
nahikoa dut **jada**.
urrunxeago edo
bertatik **bertara**.
lehenago, geroago...
ikusiko **gara**.
eta berriz esango
dut gaurko **erara**.
bizitzea gogorra
eta ederra **da**.

Igorri gertatu zaion bezala, gu ere tristurak eraman al gaitu noizbait puskatu duguna konpontzera? Edo barkamena eskatzera, harreman bat berreskuratuzera?